

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113251136/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

haver Mennesket Pligter imod sin Gud og er skyldig for hannem ideligen at kæmpe og stride, iført et rent Levnets skinnendes blanke Rustning og omgjordet med Sandhedens skjærendes Glavind. Saadan berust falder det hannem til at stride, en Herrens Stridsmand, sønderrivendes Helvedes Strube og søndertrædendes Helvedes Bug. Derfor bør det os at lade den legemlig Sværd blive i sin Sted, thi visseligen, vi have nok at bemøde os med den aandelig!"

Fra begge Ender af Gaden saaes nu og da Folk komme, der lyste sig hjem med smaa Haandlygter. Efterhaanden som de stødte paa Forsamlingen, stillede de sig op blandt de Yderste, saa der snart var dannet en bugtet Halvkreds af blinkende Smaalys, der sluktes og lyste op alt som Folk bevægede sig, og nu og da løftedes ogsaa en Lygte i Vejret og lod sit Skjær flakke søgende om paa Husenes hvidtede Mure og mørke Ruder, indtil det fandt Hvile paa Prædikantens alvorlige Ansigt.

„Men hvorledes! tale I i Eders Hjerter, sigendes: skulle vi da overantvorde os selv bunden paa Hænder og Fødder til vor Fjende, til Trældommens og Fornedrelsens bitre Sørgestand? — O! mine Elskelige, I tale ikke saa! thi da er I at regne som dem der men', at Jesus ikke kunde bede sin Fader at han tilskikkede hannem mere end tolv Skok Engle. O! falder ikke udi Mishaab, knurrer ikke i Eders Hjerter mod Herrens Raadslagning og

gjører ikke Eders Lever sort imod hans Vilje! Thi den, Herren vil nedslaa, den knuses, den Herren vil oprejse, lever i Tryghed. Og han er den, som haver mange Veje at føre os ud af Farlighedens Ørker og Vildnisse; eller kan han ikke vende Fjendens Hjærte, eller lod han ikke den Dødsengle gaa gjennem Sancheribs Lejr, eller have I forgjæt' det røde Havs svælgende Vande eller Kong Pharaos hastige Undergang? . . .“

Her blev Jesper Kiim afbrudt.

Hoben havde hørt temmelig roligt paa ham; kun ude fra de yderste Rækker havde der nu og da lydt en dæmpet, truende Mumlen. Saa var det Mette Sennopskvindes skarpe Røst skingrede ind imod ham: „Hu, din Helvedesgast! vil du tie den sorte Hund du er! — hør intet paa ham, det er svenske Penge, der tal' udaf hans Mund.“

Der blev et Øjeblik ganske stille, men saa brød Larmen løs; Haansord, Eder og Forbandelser skyllede ned over ham. Han forsøgte at tale, men da blev Raabene endnu stærkere og de nærmest ved Trappen trængte truende op imod ham. En hvidhaaret, lille Mand, lige foran, der hele Tiden havde grædt under Talen, stak nu rasende efter ham med sin lange, sølvknappede Stok.

„Ned med ham!“ raabtes der, „ned med ham! han skal kalde igjen hvad han har sagt, han skal tilstaa hvad han har faaet for at before os. Ned med ham! lad os faa ham her